

nar-se amb la realitat. Si no hi ha això, llavors ets en el terreny de la reflexió o de la moral.” I Lamy sap ser realista, encara que pensa que “per arribar a compromisos cal tenir una columna vertebral forta”, és a dir, cal saber-se inclinar sense trencar-se, fer la reverència, però recuperar tot seguit la verticalitat. Creu, o diu creure, que

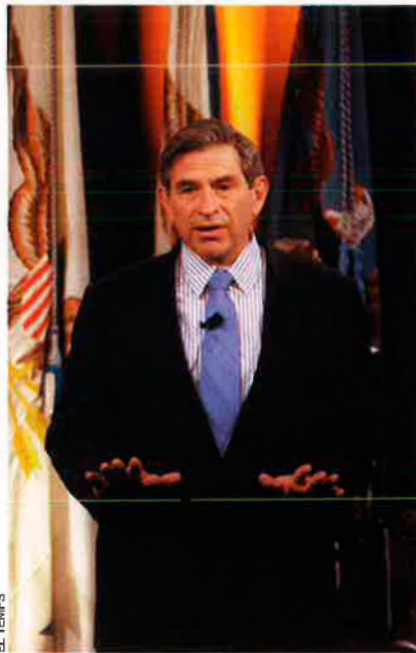
l'OMC “és la base per a poder controlar i ordenar el creixement” i encara que no s'inquieta massa davant d'una hipotètica victòria del no en el referèndum francès –“si Europa corre perill la bona resposta és una federació francoalemanya”– tampoc creu en les virtuts redemptores del no: “la meua experiència europea em demostra que

la crisi salvadora no existeix”, diu. Sap de què parla, encara que per a George Monbiot, professor a Oxford i periodista al periòdic *The Guardian*, “Lamy hauria de guanyar el premi Nobel de la hipocresia”.

Octavi Martí
París

El cervell de la guerra

Llop o corder cobert amb pell de llop? Falcó neoconservador o home compassiu? Paul Wolfowitz, *Wolfie* (de *wolf*: llop) per al president Bush, estrateg de l'atac preventiu nord-americà contra l'Iraq i nou responsable del Banc Mundial, la institució encarregada d'eradicar la pobresa al món, és un personatge de moltes cares. Mig món està impacient per comprovar quina mostrarà a partir d'ara. Per saber si l'administració Bush, amb poques simpaties pel multilateralisme que emana d'institucions d'aquest tipus, rectifica plantejaments o en realitat vol servir-se del Banc Mundial i els seus pressupostos per al desenvolupament com a arma de política exterior, per premiar els amics i castigar els enemics i expandir la seva hegemonia internacional. Segurament acabarà sent les dues coses alhora. I Wolfowitz ensenyarà totes les seves cares. Els neoconservadors nord-americans, dels quals Wolfowitz és el cap de files, aspiren a exportar el seu model de democràcia a tot arreu per aconseguir un món més segur. El Banc Mundial els pot servir també com a punta de llança. Aquesta institució no només es dedica a finançar projectes de desenvolupament en els països més desfavorits, sinó que té com a missió col·laborar en la reforma de les estructures de govern. El nou president de l'organisme ja ha advertit que la corrupció i el mal govern són un obstacle per al desenvolupament. Qui avisa no és traïdor. L'espasa i la creu van forjar imperis fa segles. Ara, la Navy i el Banc Mundial poden ser les armes per transformar el món a imatge dels Estats Units.

Paul Wolfowitz, l'home de la guerra, es defineix com un “cor compassiu”

“Hem de respondre atacant l'Iraq, en comptes de l'Afganistan”. Així s'expressava Paul Wolfowitz el 15 de setembre del 2001, només quatre dies després dels atemptats de Nova York i Washington. George Bush havia convocat aquell dia els seus principals col·laboradors a una reunió a la residència de Camp David. Entre ells, el secretari adjunt de Defensa, Paul Wolfowitz. Algunes versions afirmen que l'ordre d'intervenció a l'Afganistan signada per Bush dos dies després de la trobada ja incloïa també ordres al

Pentàgon per preparar la posterior invasió de l'Iraq. Finalment, havia triomfat la tesi que ell i els neoconservadors feia anys que defensaven: s'havia de resoldre definitivament el conflicte amb l'Iraq tancat en fals, assegurant-se la presència militar a la regió i plantant el ferment de la democràcia a l'interior del món àrab. Wolfowitz va néixer el 1943 al barri novaiorquès de Brooklyn, fill d'un matemàtic jueu polonès fugit del nazisme. La major part de la seva família va morir en els camps d'extermini. Potser aquesta turmentada història explicaria la seva fe en la universalitat dels valors nord-americans. Durant trenta anys ha ocupat alts càrrecs en els departaments de Defensa i d'Estat lluitant contra el comunisme. I des de començament dels noranta s'ha convertit en el líder intel·lectual d'una nova dreta obsessiónada a aprofitar el final de la guerra freda per assegurar un “nou segle nord-americà”. Alguns l'acusen ara de sortir per la porta del darrere del departament de Defensa mentre la situa-

ció que ha contribuït a generar a l'Iraq es degrada cada dia més. El personatge, però, es bastant complex. L'home de la guerra es defineix ell mateix com “un cor compassiu” i progressista en qüestions socials... Expliquen que la idea de deixar el Pentàgon li va venir després de visitar les regions assolades pel tsunami. La pregunta és: col·locant Wolfowitz en el Banc Mundial, Bush vol ara rentar-se la cara o obrir un nou front? *On vera.*

Toni Canyís